

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 000091 09 Увп
Бања Лука, 22.02.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда Смиљане Мрша, као предсједника вијећа, Јанка Нинића и Златка Куленовића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Мире Шормаз Трифковић, у управном спору по тужби Правобранилаштва РС, Сједиште замјеника у Бањој Луци (у даљем тексту: тужилац) против рјешења тужене СО Г., бр. 01-475-59/08 од 17.06.2008. године, у предмету утврђивања права својине на грађевинском земљишту у државној својини, одлучујући по захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 000091 08 У од 12.03.2009. године, у нејавној сједници одржаној дана 22.02.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаним рјешењем одбачена је тужба против напријед наведеног оспореног акта, којим је М.Ш. из Г.П. утврђено право својине на грађевинском земљишту уписаном у п.л. бр. 326 к.о. Г.П., које се састоји од к.ч. бр. 2104/6 у површини од 19 м², као градитељу пословног објекта на тој локацији, уз обавезу да плати накнаде за то земљиште Општини Г. у износу од 280,00 КМ (15 КМ/м²), затим накнаду за уређење грађевинског земљишта у износу од 1.034,24 КМ и једнократну ренту у износу од 422,40 КМ. Одбацивање тужбе засновано је на разлозима: да тужилац није презентовао било какве доказе да је оспорени акт донесен на штету РС или Општине Г.; да је уз признање траженог права М.Ш. одређена и обавеза у складу са одредбама члана 47. Закона о грађевинском земљишту („Службени гласник РС“ бр. 112/06) и важећим планским документима; да се са таквом одлуком и тужилац сагласио у поступку који је претходно доношењу оспореног акта; да у таквој ситуацији тужилац нема правни интерес за подношење тужбе у овом управном спору.

Благовременим захтјевом за ванредним преиспитивањем тог рјешења тужилац оспорава његову законитост због повреде одредаба Закона о управним споровима и Закона о општем управном поступку и због повреде материјалног

прописа, предлажући да се то рјешење укине и предмет врати нижестепеном суду на поновни поступак.

Тужена страна у свом одговору оспорава наводе захтјева и предлаже да се он одбије као неоснован.

Размотривши захтјев и побједано рјешење по одредбама члана 39. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“, број 109/05 - у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране, као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Тачно је да управни спор може покренути надлежни правобранилац када је управним актом повријеђен закон на штету РС, града или општине коју он по закону заступа, у смислу одредаба члана 2. став 3. ЗУС-а, како то тужилац истиче. Међутим, он не указује у чему се огледа повреда закона на штету РС и Општине Г., које он, иначе, заступа по закону, а код чињенице да је тужена страна признање право својине на предметном земљишту М.Ш. условила испуњењем свих обавеза по основу изградње објекта на њему (легализације) и плаћањем накнаде по тржишној вриједности. Из тога слиједи да је она у свему поступила према одредбама члана 47. напријед наведеног Закона о грађевинском земљишту.

Приговор да се ради о ништавом акту тужене стране из разлога што је М.Ш. поднио захтјев за признавање права својине на к.ч. 2104/1 к.о. Г.П., а не на к.ч. бр. 2104/6, на којој му се признаје право својине, није основан, јер је евидентно да се он сагласио са таквом одлуком (прећутни пристанак) у смислу одредаба члана 252. тачка 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ бр. 13/02 и 87/07). Не стоји ни приговор да није на поуздан начин утврђено да ли је подносилац захтјева изградио зграду без права коришћења предметног земљишта ради грађења и да ли се за њу може издати накнадно одобрење, јер из списка предмета произлази да су те чињенице утврђене стручним мишљењем Одјељења за ... А. службе Општине Г. бр. 04-363-126/06 од 27.09.2006. године и налазом вјештака геодетске струке С.В.

Неоснован је и приговор да је „тужена одлучила и о стварима које нису у њеној надлежности, тј. о накнади за уређење грађевинског земљишта и једнократној ренти који су у надлежности Одјељења за сходно одредби члана 21. Закона о грађевинском земљишту“- да се то утврђује рјешењем о урбанистичкој сагласности које доноси тај орган, а не тужена страна. Наиме, тужилац губи из вида одредбе члана 47. Закона о грађевинском земљишту које су у односу на одредбе члана 21 тога закона специјалне природе, а оне гласе: „Ако је до дана ступања на снагу овог закона на грађевинском земљишту у државној својини изграђена зграда без права коришћења земљишта ради грађења односно без одобрења за грађење за који се може накнадно издати одобрење за грађење према одредбама Закона о уређењу простора, скупштина јединице локалне самоуправе утврдиће право власништва у корист градитеља, односно његовог правног наследника уз обавезу

плаћања накнаде за продато земљиште по тржишној вриједности грађевинског земљишта, трошкова уређења грађевинског земљишта и накнаде за природне погодности тог земљишта (рента)". Из тога јасно произлази да је тужена правилно поступила кад је оспореним актом одредила и обавезе које слиједе по основу легализације изграђеног објекта.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог из члана 35. сав 2. ЗУС-а, па се отуда захтјев тужиоца одбија као неоснован на основу одредаба члана 40. став 1. тога закона.

Записничар
Мира Шормаз Трифковић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић